

ผนวก ก

ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเบลเยียมเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

ประกาศ

ใช้ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเบลเยียมเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเบลเยียม เพื่อการเว้นการเก็บภาษี
ซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงภาษีรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน ซึ่งได้ลง
นาม ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม พุทธศักราช 2521 มีบทบัญญัติในข้อ 29 ว่า ความ
ตกลงนี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อครบสามสิบวัน หลังจากวันที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร และโดยที่
รัฐบาลของทั้งสองฝ่ายได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว ณ กรุงบรัสเซลส์ เมื่อวันที่ 28
พฤศจิกายน พุทธศักราช 2523

ฉะนั้น ความตกลงฉบับนี้จึงเป็นอันใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 28 ธันวาคม พุทธศักราช 2523 เป็นต้นไป
ประกาศ ณ วันที่ 16 กันยายน พุทธศักราช 2524 เป็นปีที่ 36 ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระราชโองการ พลเอก ป.ดิณสุลานนท์ นายกรัฐมนตรี

ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับราชอาณาจักรเบลเยียมเพื่อการเว้นการเก็บภาษี
ซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียม

มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการ
รัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ 1 ขอบข่ายแห่งความตกลง

ข้อ 1 ขอบข่ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2 ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐหรือในนามของส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของแต่ละรัฐโดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

2. ภาษีทั้งปวงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้นจากทุนทั้งสิ้นหรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงินได้หรือจากทุน รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งสิ้นซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่ายตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนจะถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน

3. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะใช้บังคับ โดยเฉพาะได้แก่

(ก) ในประเทศเบลเยียม

(1) ภาษีเงินได้ส่วนบุคคล

(2) ภาษีเงินได้เก็บจากนิติบุคคล

(3) ภาษีเงินได้เก็บจากนิติบุคคล

(4) ภาษีเงินได้เก็บจากผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่

รวมทั้งส่วนที่ชำระล่วงหน้า เงินเพิ่มจากภาษีเหล่านี้และส่วนที่ชำระล่วงหน้า และการเก็บภาษีเงินได้ท้องถิ่นอันรวมอยู่ในภาษีเงินได้ส่วนบุคคล

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีเบลเยียม")

(ข) ในประเทศไทย

(1) ภาษีเงินได้

(2) ภาษีบำรุงท้องที่

(3) ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

4. ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับภาษีใด ๆ ที่เก็บจากเงินได้และจากทุนดังที่ได้กล่าวไว้ในวรรค 2 ด้วย อันจะได้บังคับจัดเก็บเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันในรัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐใดภายหลังจากที่ได้ลงนามในความตกลงนี้แล้ว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแจ้งให้ทราบแก่กันและกันถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใด ๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

บทที่ 2 บทนิยาม

ข้อ 3 บทนิยามทั่วไป

1. ในความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศเบลเยียม" หมายถึงราชอาณาจักรเบลเยียม และเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์รวมถึงพื้นที่ใด ๆ ที่อยู่นอกอำนาจอธิปไตยของประเทศเบลเยียม ซึ่งตามกฎหมายเบลเยียมที่ว่าด้วยไหล่ทวีป และตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งประเทศเบลเยียมอาจใช้สิทธิที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและได้พื้นดินท้องทะเลและทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้น ๆ ได้

(ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทยซึ่งตามกฎหมายไทย และตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและได้พื้นดินท้องทะเล และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายในพื้นที่นั้น ๆ ได้

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศเบลเยียมหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัทและคณะบุคคลอื่นใด

(จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใด หรือหน่วยใด กลุ่มหรือคณะบุคคลใดซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีของรัฐบาลผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ตามลำดับ

(ช) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

(1) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมทั้งปวงที่ได้รับสถานภาพของตนเช่นนั้นตามกฎหมายที่ให้อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ซ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" รวมถึงการจราจรระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในช่วงของการเดินทางซึ่งได้ขยายออกไปมากกว่าหนึ่งประเทศ

(ณ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง

(1) ในกรณีของประเทศเบลเยียม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(2) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

2. ในการใช้บังคับความตกลงนี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่น จะมีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4 ภูมิลำเนาเพื่อการรับภาษี

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึงบุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งมีเงินได้หรือทุน ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นต้องเสียภาษีให้รัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการหรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้ไม่รวมถึงบุคคลใด ๆ ผู้ต้องเสียภาษีให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งหรือทุนซึ่งมีอยู่ในรัฐนั้น

2. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะวินิจฉัยสถานภาพของบุคคลนั้นดังต่อไปนี้

(ก) จะถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดามีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่สามารถกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ก็ดี หรือถ้าไม่มีที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐก็ดี จะถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีอยู่เลยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บริษัทใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นได้ก่อตั้งขึ้น หรือได้สถานภาพเป็นบริษัทตามกฎหมายของรัฐนั้น ถ้าตามหลักเกณฑ์เช่นนี้บริษัทยังคงเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอยู่อีก จะถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นมีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่

ข้อ 5 สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการ" หมายถึง สถานธุรกิจประจำ ซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะจะรวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) คลังสินค้า

(ช) เหมืองแร่ เหมืองหิน ป่อน้ำมัน หรือปอก๊าซ หรือสถานที่อื่นที่ใช้ในการขุดทรัพยากรธรรมชาติ

(ซ) สถานที่ตั้งของอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้าง หรือโครงการประกอบ ซึ่งมีอยู่เกินกว่า 6 เดือน

3. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะไม่ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้เครื่องอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการแปรรูปโดยอีกวิสาหกิจหนึ่ง

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อของ หรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะสำหรับวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา เพื่อให้ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมต่าง ๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการ หรือเป็นส่วนประกอบของวิสาหกิจ

4. บุคคลที่กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นอกจากนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5 จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรก แต่โดยมีเงื่อนไขว่า

(ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ

(ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกนั้น ซึ่งมูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจนั้น และส่งมอบของ หรือสินค้าจากมูลภัณฑ์นั้นเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) บุคคลนั้นจัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้สัญญาแรกนั้นซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเองหรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสสถานประกอบการถาวร ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้น ได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน แต่จะไม่ให้บังคับถ้านายหน้าหรือตัวแทนเช่นว่านั้น ได้ประกอบกิจกรรมในอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามที่กำหนดไว้ในวรรค 4 ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

6. ไม่ว่าบทบัญญัติ ของวรรค 4 และ 5 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม จะถือว่าวิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมิสสถานประกอบการถาวรในอีกรัฐหนึ่ง ถ้าหากว่าวิสาหกิจนั้นได้เก็บเบี้ยประกันในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือประกันการเสี่ยงภัยที่มีอยู่ ณ ที่นั้นผ่านตัวแทนดังที่ได้กล่าวถึงในวรรค 4 หรือตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระผู้มีและใช้อำนาจนั้นเป็นปกติวิสัยในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น

7. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ รวมถึงเงินได้จากเกษตรกรรมหรือป่าไม้ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้น ตั้งอยู่
2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะนิยามตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ วัสดุ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิทั้งหลายที่อยู่ในบังคับบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้ หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือมีสิทธิในการทำงานในชุมแร่น้ำแร่น้ำมัน และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ อากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 จะใช้บังคับกับเงินได้เนื่องมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและกับเงิน ได้จากอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งใช้เพื่อบริการวิชาชีพด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่ว่า วิสาหกิจ นั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง นั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่ถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรมานั้นเท่านั้น
2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบ ธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำ สัญญาจะถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรมานั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถาน ประกอบการถาวรมานั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรมานั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและ ประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและ ติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรมานั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่ง ประสงค์ของและเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับสถานประกอบการถาวรมานั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหาร และการจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรมานั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. มิให้กำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรมานั้น ซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
5. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน ๆ กำไรที่จะเป็นของสถานประกอบการถาวรจะกำหนดตาม วิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
6. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งความตกลงนี้ บทบัญญัติ ของข้ออื่นเหล่านั้นจะไม่ถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. เงินได้จากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีเฉพาะในรัฐ ผู้ทำสัญญาที่สถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่

2. เงินได้จากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจที่มีสถานจัดการอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ให้ลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐหนึ่งนั้นลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะใช้บังคับกับเงินได้ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเข้าร่วมกลุ่มชนิดใด ๆ โดยวิสาหกิจต่าง ๆ ซึ่งดำเนินการขนส่งทางเรือหรือทางอากาศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีนี้

- (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรง หรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ
 - (ข) บุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไข อันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ กำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้นแต่ได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นนั้นอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ได้ แต่
- (ก) ภาษีไทยจะต้องไม่เกิน
 - (1) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นดำเนินกิจการอุตสาหกรรม หรือถ้าผู้รับเงินปันผล เป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล
 - (2) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรม และผู้รับเงินปันผล เป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมซึ่งเป็นเจ้าของหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทแรก

(ข) ภาษีเบิรเยียมจะต้องไม่เกิน

(1) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย เป็นเจ้าของหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

(2) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่น ๆ ทั้งหมด ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

3. คำว่า "เงินปันผล" ดังที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (Jouissance shares) หรือสิทธิใบหุ้นโดยไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (Jouissance rights) หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้งหรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องหนี้อันมีส่วนในผลกำไรรวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทอันมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ คำนี้ยังหมายถึง เงินได้ที่แม้จะจ่ายในลักษณะของดอกเบี้ยที่เสียภาษีจากเงินได้ที่ได้จากการลงทุนของผู้ถือหุ้นในบริษัท นอกเหนือจากบริษัทที่มีหุ้นหุ้นซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม

4. คำว่า "กิจกรรมอุตสาหกรรม" ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง

(ก) กิจกรรมใด ๆ ซึ่งประกอบ

(1) การทำหัตถกรรม การประกอบ และการแปรรูป

(2) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ

(3) การเหมืองแร่ และการสำรวจ และการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ

(4) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังน้ำ ก๊าซ หรือการประปา หรือ

(5) การเกษตร การป่าไม้ การประมง และการทำสวน และ

(ข) กิจกรรมอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ที่ให้ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน เพื่อกิจกรรมอุตสาหกรรม และ

(ค) กิจกรรมอื่นใดซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยอาจประกาศให้เป็น "กิจกรรมอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับถ้าผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาารุหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่บริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น และการถือหุ้นอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้นได้

เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำดังกล่าวแล้ว
ในกรณีดังกล่าว จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

6. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่อาจบังคับจัดเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรก ทั้งไม่อาจกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้นต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม บทบัญญัตินี้จะไม่เป็นการห้ามรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นมิให้เก็บภาษีเงินปันผลจากการถือหุ้น อันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 11

ดอกเบีย

1. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบียเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้นแต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้นที่จ่ายให้แก่สถาบันการเงิน (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบียอื่น ๆ ทั้งสิ้น

3. ไม่ว่าบทบัญญัติของวรรค 2 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบียที่ได้รับจากแหล่งต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง"

(ก) ในกรณีประเทศเบลเยียม หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียมและรวมถึง

(1) ส่วนราชการใด ๆ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศเบลเยียม

(2) ธนาคารชาติแห่งประเทศเบลเยียม และ

(3) สถาบันต่าง ๆ ซึ่งมีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรเบลเยียมหรือส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศเบลเยียม ซึ่งอาจตกลงเป็นคราว ๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

(ข) ในกรณีประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และจะรวมถึง

(1) เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย

(2) ธนาคารแห่งประเทศไทย และ

(3) สถาบันต่าง ๆ ซึ่งมีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของประเทศไทย ซึ่งอาจตกลงเป็นคราว ๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

4. คำว่า “ดอกเบี้ย” ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมถึงค่าพรีเมียม และรางวัลอันติดอยู่กับพันธบัตรหรือหุ้นกู้ อย่างไรก็ตามเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า “ดอกเบี้ย” จะไม่รวมถึงค่าปรับจากการจ่ายช้า หรือดอกเบี้ยที่ถือว่าเป็นเงินปันผลตามวรรค 3 ของข้อ 10

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าผู้รับดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้นและสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี้ยนั้นเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเหล่านั้น ในกรณีเช่นนี้ บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 จะใช้บังคับแล้วแต่กรณี

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเป็นที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐนั้นเอง ส่วนราชการเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่บุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรมานั้น ดอกเบี้ยเช่นนั้นจะถือว่าเป็นที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรมานั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของดอกเบี้ยให้คงเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ 12

ค่าสิทธิ

1. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ค่าสิทธิเช่นว่านั้น ก็อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ของค่าสิทธิ ภาษีที่เรียกเก็บนั้นต้องไม่เกิน (ก) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใด ๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์

(ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนค่าสิทธิทั้งสิ้น ถ้าค่าสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตร หรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือ ทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ฟิล์มภาพยนตร์และเทปบันทึกภาพสำหรับโทรทัศน์หรือการกระจายเสียง

3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าผู้รับสิทธิซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น หรือให้บริการวิชาชีพในรัฐนั้น จากฐานประกอบการถาวรประจำที่ตั้งอยู่ ณ ที่นั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเหล่านั้น ในกรณีเช่นนี้ บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 จะใช้บังคับแล้วแต่กรณี

4. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายเป็นรัฐผู้ทำสัญญานั้นเอง ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายค่าสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อันก่อให้เกิดภาระที่จะต้องจ่ายค่าสิทธินั้น และค่าสิทธิตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ค่าสิทธินั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

5. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หรือระหว่างบุคคลอื่น ค่าสิทธิที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของค่าสิทธิอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ค่าสิทธินั้นเกิดขึ้นตามกฎหมายของรัฐนั้น

6. ในทำนองเดียวกัน บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับกับผลได้จากการจำหน่ายสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิขึ้น ดังได้กล่าวไว้ในวรรค 2

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ ตามที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือของอสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบบริการวิชาชีพรวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวร (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง อย่างไรก็ดีผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ของชนิดที่ระบุไว้ในวรรค 3 ของข้อ 22 จะเก็บได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่อสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวถูกเก็บภาษีตามข้อนั้น
3. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 12 ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใด ๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2 จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคล

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 15, 17, 18, 19 และ 20 เงินเดือน ค่าจ้างและค่าตอบแทนหรือเงินได้อื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับส่วนที่เกี่ยวกับการบริการส่วนบุคคล (รวมทั้งบริการวิชาชีพ) จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าได้ให้บริการนั้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้ให้บริการเช่นนั้นแล้วค่าตอบแทนหรือรายได้ที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
2. ไม่ว่าบทบัญญัติของวรรค 1 จะกล่าวอย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนหรือเงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการที่ให้นิรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรกถ้า
 - (ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ
 - (ข) บริการนั้นได้ให้เพื่อ หรือในนามของบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรกนั้น และ
 - (ค) ค่าตอบแทนหรือเงินได้นั้น มิได้หักจากกำไรอันต้องเสียภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ไม่ว่าบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม คำตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่

ข้อ 15

คำปวยการของกรรมการ

1. คำปวยการของกรรมการและจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท หรือองค์กรที่คล้ายคลึงกันของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. คำตอบแทนที่บุคคลที่วรรค 1 ใช้บังคับได้รับจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานประจำวันที่มีลักษณะในทางจัดการหรือในทางวิชาการ อาจเก็บภาษีได้ตามบทบัญญัติของข้อ 14

ข้อ 16

นักแสดงและนักกีฬา

1. ไม่ว่าบทบัญญัติของข้อ 14 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม เงินได้ที่นักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดงละครภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ และนักดนตรี และที่นักกีฬาได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตน เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งมีการแสดงกิจกรรมเหล่านั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับกับคำตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้างและเงินได้อันคล้ายคลึงกัน ซึ่งนักแสดงสาธารณะได้รับจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้แสดงในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นใด ๆ ของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ไม่ว่าบทบัญญัติของข้อ 7 จะกล่าวไว้อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ได้จัดหาให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง กำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการสนับสนุนส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นใด ๆ ของรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น อันเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเช่นว่านั้น

ข้อ 17

เงินบำนาญ

1. ภายใต้อำนาจของบทบัญญัติของข้อ 18 เงินบำนาญหรือคำตอบแทนอย่างอื่นเพื่อการทำงานในอดีตซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐแรก

2. เงินบำนาญหรือค่าตอบแทนอย่างอื่นเพื่อการทำงานในอดีตจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายได้แก่รัฐนั่นเอง ส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายเงินได้เช่นว่านั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งรัฐใดหรือไม่ก็ตาม และเงินได้นั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น จะถือว่าเงินได้นั้นเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

ข้อ 18

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใด ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าบริการนั้น ได้ให้ในรัฐนั้น และผู้ได้รับนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ซึ่ง

(1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบบริการนั้น

2. (ก) เงินบำนาญใดที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากเงินทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใด ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าผู้เป็นคนชาติ และเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 14, 15 และ 17 จะใช้บังคับกับค่าตอบแทนและเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใด ๆ ที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นนั้นเป็นผู้ดำเนินการ

ข้อ 19

นักศึกษา

ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผู้ซึ่งเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นการชั่วคราวเพียง

(ก) ในฐานะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียนในอีกรัฐหนึ่งนั้น

(ข) ในฐานะผู้ฝึกงานธุรกิจ หรือวิชาการ หรือ

(ค) ในฐานะผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัล เพื่อความมุ่งประสงค์ในประการสำคัญเพื่อการศึกษา หรือวิจัย จากองค์การทางศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ หรือการศึกษา จะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำ

สัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนเงินที่ได้รับจากแหล่งภายนอกรัฐนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการอบรม หรือในส่วนที่เกี่ยวกับทุนเล่าเรียน ความเดียวกันนี้จะใช้บังคับจำนวนเงินที่เหมาะสมใด ๆ ที่เป็นค่าตอบแทนสำหรับบริการที่ให้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่มีเงื่อนไขว่าบริการเช่นนั้นต้องเกี่ยวข้องกับการศึกษา หรือการอบรม หรือจำเป็นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ อย่างไรก็ตาม ความข้อนี้จะไม่ใช้บังคับกับกรณีที่การศึกษาหรือการปฏิบัตินั้นมีลักษณะเป็นรองจากบริการที่ให้ซึ่งก่อให้เกิดค่าตอบแทนดังกล่าวนี้

ข้อ 20

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ผู้ซึ่งโดยคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถานศึกษาชั้นสูง หรือสถานการวิจัยทางวิทยาศาสตร์อื่น ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้เข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ในสถาบัน เช่นว่านั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปี จะไม่ถูกเก็บภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยเช่นนั้น

ข้อ 21

เงินได้ซึ่งมิได้ระบุไว้ชัดเจน

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมิได้ระบุไว้โดยชัดเจนในข้อก่อน ๆ แห่งความตกลงนี้จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น เว้นไว้แต่ว่าเงินได้เช่นนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งที่มีอยู่ภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จึงอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

บทที่ 4

การเก็บภาษีจากทุน

ข้อ 22

ทุน

1. ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ดังที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
2. ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจ หรือเป็นสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำที่ใช้ในการประกอบบริการวิชาชีพ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการประจำหรือฐานประกอบการประจำตั้งอยู่
3. เรือและอากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ และสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยานเช่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจนั้นตั้งอยู่

4. องค์ประกอบอื่นใดทั้งปวงของทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีโดยเฉพาะในรัฐนั้น

บทที่ 5

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ 23

วิธียกเว้นและเครดิต

1. ในกรณีของประเทศเบลเยียม การเก็บภาษีซ้อนจะหลีกเลี่ยงด้วยวิธีต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมได้รับเงินได้ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ และไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของอนุวรรค (ข), (ค) และ (ง) ข้างล่างนี้ หรือเป็นเจ้าของทุนบางส่วนซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในประเทศตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้ ประเทศเบลเยียมจะยกเว้นภาษีสำหรับเงินได้และทุนบางส่วนที่ว่านั้น แต่ในการคำนวณจากภาษีเงินได้หรือทุน ส่วนที่เหลือของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมนั้นอาจใช้อัตราภาษีอื่นจะพึงใช้ได้ ถ้าเงินได้หรือทุนบางส่วนเช่นว่านั้นไม่ได้รับการยกเว้น

(ข) ในกรณีของเงินปันผลที่ต้องเสียภาษีตามวรรค 2 ของข้อ 10 และตามอนุวรรค (ง) ข้างล่างนี้มีได้รับการยกเว้นภาษีจากภาษีเบลเยียม ดอกเบี้ยที่ต้องเสียภาษีตามวรรค 2 หรือ 7 ของข้อ 11 และค่าสิทธิที่ต้องเสียภาษีตามวรรค 2 หรือ 5 ของข้อ 12 โดยไม่รวมถึงผลได้ในวรรค 6 ของข้อ 12 อนุญาตให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีเบลเยียมที่เกี่ยวกับเงินได้ดังกล่าวเท่ากับสัดส่วนคงที่ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีต่างประเทศซึ่งกำหนดไว้ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายเบลเยียม ตามเงื่อนไขและอัตราที่กำหนดโดยกฎหมายดังกล่าว

(ค) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมได้รับเงินได้ตามบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 21 และได้เก็บภาษีในประเทศไทย จำนวนภาษีเบลเยียมอันเนื่องมาจากเงินได้นั้นจะต้องไม่เกินจำนวนที่จะพึงถูกเก็บตามกฎหมายของประเทศเบลเยียม ถ้าเงินได้ได้ถูกเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากแหล่งต่าง ๆ นอกประเทศเบลเยียมและตามบังคับของภาษีต่างประเทศ

(ง) ในกรณีที่บริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมเป็นเจ้าของหุ้น หรือสิทธิอย่างอื่นในบริษัทหนึ่งที่มีทุนหุ้นซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและผลกำไรของบริษัทนั้นอยู่ในบังคับของภาษีไทย เงินปันผลซึ่งต้องเสียภาษีในประเทศไทย ตามวรรค 2 ของข้อ 10 ที่จ่ายให้บริษัทนั้นโดยอีกบริษัทหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีจากภาษีเงินได้บริษัทในประเทศเบลเยียมเป็นจำนวนเท่ากับการยกเว้นอื่น จะพึงมีถ้าบริษัททั้งสองได้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม

(จ) ตามกฎหมายของประเทศเบลเยียม ในกรณีที่ผลขาดทุนของวิสาหกิจที่ประกอบธุรกิจโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมที่เป็นของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย ได้หักใน

ประการสำคัญนอกจากกำไรของวิสาหกิจนั้นสำหรับการเสียภาษีในประเทศเบลเยียม การยกเว้นภาษีที่ได้บัญญัติไว้ในอนุวรรค (ก) จะไม่ใช่บังคับกับกำไรของสถานประกอบการนั้นในช่วงระยะอื่น ๆ ของการเก็บภาษีในประเทศเบลเยียม เมื่อกำไรเหล่านั้นได้รับการยกเว้นเช่นกันจากภาษีในประเทศไทยเพื่อเป็นค่าชดเชยสำหรับผลขาดทุนดังกล่าว

2. ในกรณีของประเทศไทย จะหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนดังนี้

(ก) ภาษีเบลเยียมที่จะต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้ในประเทศเบลเยียมจะยอมให้ใช้เป็นเครดิตต่อภาษีไทยอันต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้นั้นอย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีไทยส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับเงินได้รายการนั้น อย่างไรก็ตามในกรณีที่เงินได้นั้นเป็นเงินปันผลซึ่งบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียมจ่ายให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและซึ่งมีหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนในบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีเงินได้เช่นนั้น แต่ในการคำนวณภาษีจากเงินได้ส่วนที่เหลือของบุคคลนั้นอาจใช้อัตราภาษีซึ่งควรจะใช้ได้ถ้าเงินได้ที่ได้รับการยกเว้นนั้นไม่ได้รับการยกเว้นมาก่อน

(ข) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยเป็นเจ้าของทุนซึ่งตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศเบลเยียม ประเทศไทยจะยกเว้นภาษีสำหรับทุนนั้น

บทที่ 6

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสภาพการณ์เดียวกัน

2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

บทบัญญัตินี้จะไม่ถือเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะให้ค่าลดหย่อนการผ่อนผันและการหักลดส่วนบุคคลแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีตามสถานะทางแพ่ง หรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

3. นอกจากในกรณีที่บทบัญญัติของข้อ 9 วรรค 7 ของข้อ 11 หรือวรรค 5 ของข้อ 12 ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายอื่น ๆ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อจุดประสงค์แห่งการกำหนดผลกำไรที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้น จะหักลดหย่อนได้ตามเงื่อนไขเดียวกันเหมือนหนึ่งว่าได้จ่ายเงินเหล่านั้นให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรก ในทำนองเดียวกัน หนี้สินใด ๆ ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งผู้เป็นลูกหนี้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งการกำหนดทุนที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจนั้น จะหักลดหย่อนได้เหมือนหนึ่งว่าหนี้สินเหล่านั้นเป็นของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐแรก
4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
5. ไม่มีข้อความใดในข้อนี้จะถือเป็นการห้ามประเทศเบลเยียมมิให้
 - (ก) เก็บภาษีจำนวนทั้งสิ้นของกำไรที่เป็นของสถานประกอบการถาวร ในประเทศเบลเยียมของบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือของสมาคมที่มีสถานจัดการใหญ่ในประเทศไทยในอัตราภาษีที่บัญญัติโดยกฎหมายเบลเยียม แต่อัตรานี้ต้องไม่เกินอัตราสูงสุดซึ่งใช้บังคับต่อผลกำไรของบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม
 - (ข) บังคับจัดเก็บภาษีเงินจ่ายล่วงหน้าสังหาริมทรัพย์จากเงินปันผล ที่ได้รับจากการถือหุ้นที่เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำ ที่ตั้งอยู่ในประเทศเบลเยียมของบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย หรือของสมาคมที่มีสถานจัดการใหญ่ในประเทศไทยและเสียภาษีในลักษณะของนิติบุคคลในประเทศเบลเยียม
6. ในข้อนี้คำว่า “ภาษีอากร” หมายถึงอากรทุกชนิดและทุกลักษณะ

ข้อ 25

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามความตกลงนี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายแห่งชาติของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม หรือถ้าเรื่องราวของบุคคลนั้นอยู่ในความบังคับของวรรค 1 ของข้อ 24 ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่เขาเป็นคนชาติ กรณีนี้ต้องยื่นภายในสามปี นับตั้งแต่มีหนังสือแจ้งฉบับแรกถึงการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจะพยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนอันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยาก หรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นกับการใช้ความตกลงนี้โดยความตกลงร่วมกัน
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะตกลงในวิธีการแห่งการบริหารซึ่งจำเป็นแก่การที่จะใช้บทบัญญัติของความตกลงนี้ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการพิสูจน์ที่ดินที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของแต่ละรัฐจะพึงแสดง เพื่อที่จะได้ผลประโยชน์จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในการได้รับการยกเว้นภาษีและการหักค่าลดหย่อนดังที่ได้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ เมื่อเห็นเป็นการสมควรที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นด้วยวาจาเพื่อให้มีความตกลงกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนี้อาจกระทำโดยคณะกรรมการอันประกอบด้วยผู้แทนของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ อันจำเป็นแก่การปฏิบัติการตามความตกลงนี้ และตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้ เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นเป็นไปตามความตกลงนี้ ข้อสนเทศใด ๆ ที่แลกเปลี่ยนกันนั้นจะถือว่าเป็นความลับและต้องไม่เปิดเผยต่อบุคคลใด ๆ เจ้าหน้าที่หรือศาลนอกเหนือจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการประเมิน หรือการเก็บภาษีซึ่งอยู่ในบังคับแห่งความตกลงนี้ หรือการพิจารณาความอุทธรณ์หรือการดำเนินคดีสำหรับความผิดที่เกี่ยวข้องกันตามนี้ นอกจากเปิดเผยต่อผู้เสียภาษี หรือตัวแทนของเขา
2. ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ถือเป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดให้
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหารโดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร ตามปกติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อย

ข้อ 27

การช่วยเหลือในการบังคับจัดเก็บภาษี

1. รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะให้ความช่วยเหลือและเกื้อหนุนซึ่งกันและกันในการแจ้งการประเมินและจัดเก็บภาษีที่กล่าวถึงในข้อ 2 รวมทั้งเงินเพิ่ม ภาษีเพิ่มเติม ดอกเบี้ย ค่าใช้จ่าย และเบี้ยปรับอย่างอื่นอันไม่มีลักษณะเป็นการลงโทษทางอาญา
2. เมื่อมีการร้องขอโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะดำเนินการแจ้งการประเมิน และจัดเก็บหนี้ภาษีอากรที่ระบุไว้ในวรรค 1 ซึ่งต้องชำระในรัฐแรก ตามบทบัญญัติของกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของรัฐอีกรัฐหนึ่งที่เกี่ยวกับการแจ้งการประเมิน และการจัดเก็บภาษีดังกล่าวนั้น หนี้ภาษีอากรดังกล่าวจะไม่ถือว่าเป็นสิทธิเรียกร้องมีบุริมสิทธิในรัฐที่ถูกร้องขอนั้นจะไม่จำเป็นต้องใช้มาตรการใด ๆ ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายและระเบียบข้อบังคับในรัฐที่ร้องขอมิได้ให้อำนาจไว้
3. การร้องขอที่อ้างถึงในวรรค 2 จะต้องมีสำเนาตราสารของทางราชการที่ให้มีการบังคับในรัฐที่ร้องขอนั้น และมีสำเนาทงาราชการของคำวินิจฉัยถึงที่สุดของฝ่ายบริหารหรือตุลาการตามแต่สมควร
4. ในส่วนที่เกี่ยวกับหนี้ภาษีอากรที่เปิดให้มีการอุทธรณ์ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอาจร้องขอเพื่อพิทักษ์สิทธิของตนจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้ดำเนินมาตรการทางป้องกันที่บัญญัติได้ตามกฎหมายแห่งประเทศของตน บทบัญญัติของวรรค 1 ถึง 3 จะใช้บังคับโดยอนุโลมกับมาตรการเช่นนั้น
5. ประโยคที่สองของวรรค 1 ของข้อ 26 จะใช้บังคับด้วยกับข้อสนเทศใดที่จัดให้ตามข้อนี้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐที่ถูกร้องขอ

ข้อ 28

เบ็ดเตล็ด

1. ในกรณีของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศเบลเยียม บทบัญญัติของความตกลงนี้จะไม่จำกัดการเก็บภาษีจากบริษัทตามกฎหมายแห่งประเทศเบลเยียม จากการซื้อหุ้นของตนเองกลับคืนหรือเนื่องจากการจำหน่ายทรัพย์สินของตนเอง
2. ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย
3. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ บุคคลในคณะทูตหรือคณะกงสุลของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือในรัฐที่สามและผู้ซึ่งเป็นคนชาติของรัฐที่ส่งไปนั้น จะถือ

ว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่ส่งนั้น ถ้าบุคคลเหล่านั้นอยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงินได้และจากทุนเช่นเดียวกันกับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น

4. ความตกลงนี้จะไม่ใช่บังคับกับองค์การระหว่างประเทศ กับองค์กรหรือเจ้าหน้าที่ขององค์กรนั้น และกับบุคคลในคณะทูตหรือคณะกงสุลของรัฐที่สาม ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งและไม่อยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในรัฐนั้น ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีจากเงินได้และจากทุนเช่นเดียวกันกับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น

5. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะติดต่อกันโดยตรง เพื่อการนำความตกลงนี้มาใช้บังคับ

บทที่ 7

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 29

การเริ่มใช้บังคับ

1. ความตกลงนี้จะได้รับการสัตยาบันและจะได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงเฮลซิงกิ โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

2. ความตกลงนี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อครบสามสิบวันหลังจากวันที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและบทบัญญัติจะมีผล

(ก) ในประเทศเบลเยียม

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ที่เครดิตหรือจ่ายใน หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีนอกเหนือจากภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิดสำหรับเงินได้ของรอบระยะเวลาบัญชีใด ๆ ที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

(ข) ในประเทศไทย

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้สำหรับเงินได้ในปีปฏิทิน หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน

ข้อ 30

การเลิกใช้

ความตกลงนี้จะคงให้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอาจแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรโดยทางการทูตต่อรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้ในหรือก่อนวันที่สามสิบของเดือนมิถุนายนในปีปฏิทินใด ๆ หลังจากได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้วห้าปี ในกรณีเช่นนั้นความตกลงนี้เป็นอันเลิกมีผลบังคับ

(ก) ในประเทศเบลเยียม

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ที่เครดิตหรือจ่ายในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไปที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีนอกเหนือจากภาษีกำหนดชำระ ณ แหล่งที่เกิด สำหรับเงินได้ของรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

(ข) ในประเทศไทย

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ สำหรับเงินได้ในปีปฏิทินหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากทุน สำหรับภาษีที่ต้องชำระในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้